

Ceļojums uz saulaino Meksiku. Daba pilsētā

2014.gada 5.novembris, Latvija. Agrs rīta lidojums Rīga-Amsterdamā (2 stundas), Amsterdamā - Mehiko (11 stundas) un tajā pašā dienā, 5.novembrī, jau esmu Meksikā, 8 stundu laika starpība šoreiz ir mans ieguvums. Vēl tikai nakts ceļojums apmēram astoņu stundu garumā līdz [Gvadalaharai](#), otrai lielākajai Meksikas pilsētai, kur dzīvo mana meita ar vīru. Braucu komfortablā [ETN](#) ekspresē, kurā sēdekļus var nolaist gandrīz pilnīgi guļus, ērti iekārtoties, pat pagriezties uz sāniem, tas ir tik patīkami pēc lidmašīnas sēdekļu šaurības. Ir pilnmēness nakts, tāpat kā Latvijā, vēroju ainavas aiz logiem, kokus, kalnu siluetus tālumā, pilsētu ugunis. Mani sagaida mani mīļie tuvinieki, ir tik jauki atkal viņus redzēt!

Meksikā ir ziema, dienā 22-26 grādi, naktī pašlaik 10-18, vēlāk, līdz februārim pakāpeniski paliks vēsākas nakts, līdz 5-10 grādiem. Taču dienas ir karstas un saulainas, sasilst zeme, ēkas, ielas, un nakts vēsums ir tikai patīkams. No apģērba lietoju tikai vasaras drēbes, pat plāno vējjaku nākas uzvilkt visai reti. Meksikāņu dāmas staigā garajās biksēs, džinsos, kleitu redz ļoti maz, vakaros biežākās jakās, pat mētelīšos un zābakos.

Dzīvoklis atrodas trokšņainā pilsētas ielā, bet mašīnu skaļumu slāpē varens koks, kas aug tieši blakus mājai un ir sakuplojis līdz pat 3.stāva logiem. Tā lapas līdzīgas lauru koka lapām, daudzviet pilsētā tie ir skaisti apcirpti, izveidojot dažādas formas. Savukārt lielākos restorānos un kafejnīcās tie kopā ar citiem augiem veido milzīgus zaļus jumtus un aizsargā no karstās saules.

Pats interesantākais mūsu kokam ir skanīgā putnu armija, kas te sapulcējas noteiktos laikos. Nedaudz lielāki par mežastrazdiem, zilganmelni lāsumojoši, smailiem, spēcīgiem knābjiem, kas bieži tiek izslieti vertikāli gaisā, tie žigli un graciozi lodā un rosās pa zariem, radot neiedomājamas skaņas: dzied, vītero, čivina, svilpj, ķērc, kluks, žadzina, spiedz, čalo ... Dienas režīms viņiem ir īpašs, un tas tiek ievērots teju nemainīgi. Pirmie ierodas vakarā, iestājoties tumsai, bet lielākais pulks atlido ap trijiem četriem no rīta, tad koncerts iet vaļā visā skaļumā. Tiklīdz aust saule, tie pamazām apklust un pazūd, dodas svarīgajās dienas gaitās, kā tas redzams attēlā.

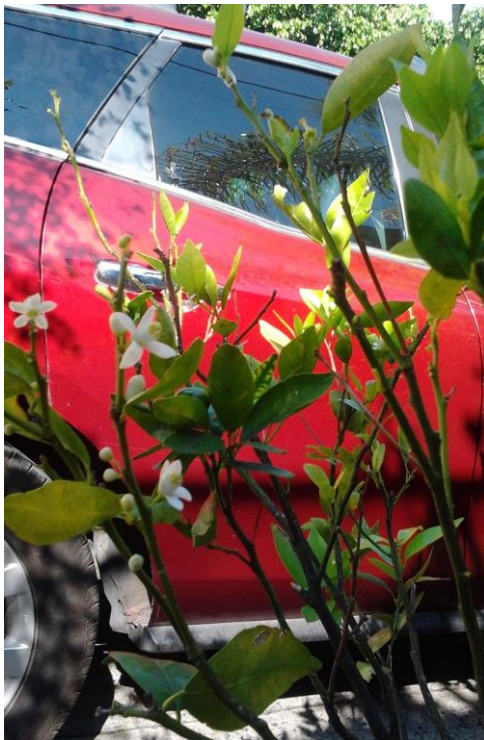

Ap desmitiem no rīta vedam pastaigāties Pugiju, Vairas un Migela mājas mīluli, mazu, amizantu mopsīti, kuras noskaņojums un vēlmes vienmēr skaidri nolasāmas viņas sejas izteiksmē.

Šķērsielās, pa kurām staigājam, ir privātmāju apbūve ar šaurām ietvēm, gājēju maz, jo cilvēki pārvietojas ar mašīnām, citādi pieveikt lielos attālumus milzīgajā pilsētā būtu pagrūti. Tomēr pat mazajā joslā starp ietvi un ielu ierīkoti nelieli zālāji, kuros aug visādi brīnumi – agaves, kaktusi vai kādi citi mūžzali augi, dažāda lieluma un krāsas krūmi, palmas, koki, koki un kociņi. Atpazīstu tikai dažus: krāšņie mandarīni, kuru augļi nokrīt turpat uz ielas, un neviens tos neēd, palmas ar milzīgiem oranžu auglīšu ķekariem, papaijas koks ar zaļiem augļiem visapkārt stumbram,

citronkoks ar zaļiem augļiem, arī gatavi citrioni te ir zaļā krāsā. Tuvējā parkā aug grandiozs gumijkoks, vismaz lapas ir tādas kā mums puķupodos audzētajiem, uz to fona reiz pamanām kolibri. Pilsētā tie esot zaļi vai brūni, krāsainie mīt lietūs mežos.

Te kādu dienu uzziedējis mazs apelsīnkociņš, ziedi pavisam necili, mazas, balti dzeltenas zvaigznītes kumelītes lielumā, bet kā smaržo!! Piesātināta, spēcīga, bezgala jauka jasmīnam līdzīga smarža.

Dabas vielu veikalos var nopirkt apelsīnu ziedu tēju, garšo brīnišķīgi.

Interesanti, cik puķupodos varētu sastādīt šo milzeni, kas aug tuvējā parkā??

Mazs papaijas kociņš ielas malā

Visur kaut kas zied, dažādi vītenaugi, krūmi un krūmiņi, koki un kociņi... krāšņums neaprakstāms

... zied, tikai nesmaržo, pat pelargonijas
lapas nav smaržīgas

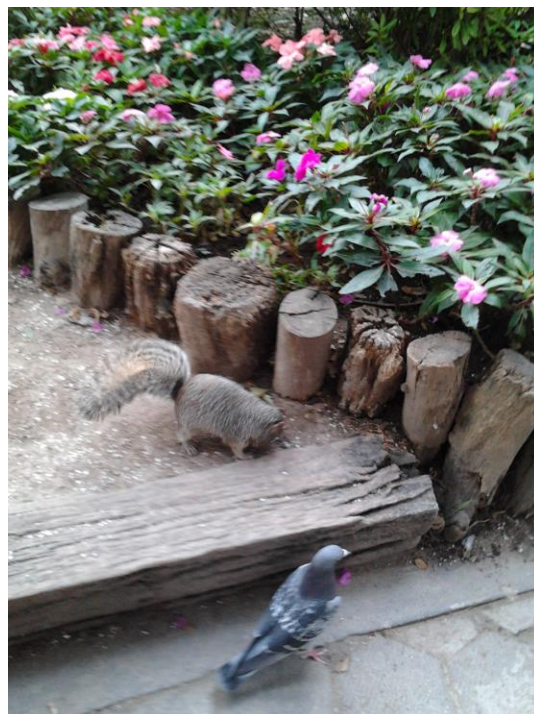
apstādījumos, šis vēl ir jauns un neliels

Šādi
krāšņ
i,
milzī
gi
ziedo
ši
koki
redza
mi
daud
zos

Apbrīnojamaļā augu
daudzveidībā
vienmēr kaut kur
kāds ir pilnos
ziedos, citam jau
zaros augļi vai ogas,
vēl kāds nodzeltējis
vai pavisam nometis
lapas, gaidot lietūs
sezonu, cits aug un
zaļo mūžīgi

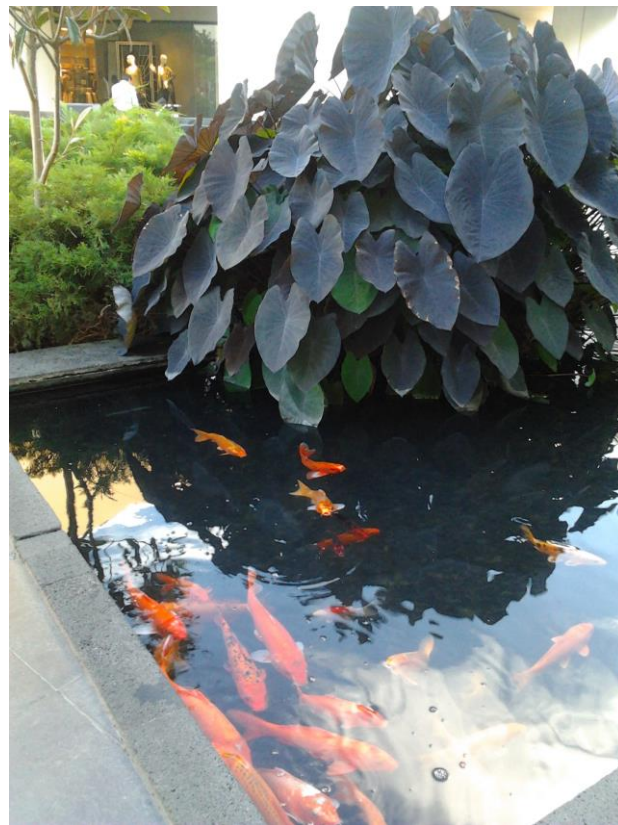
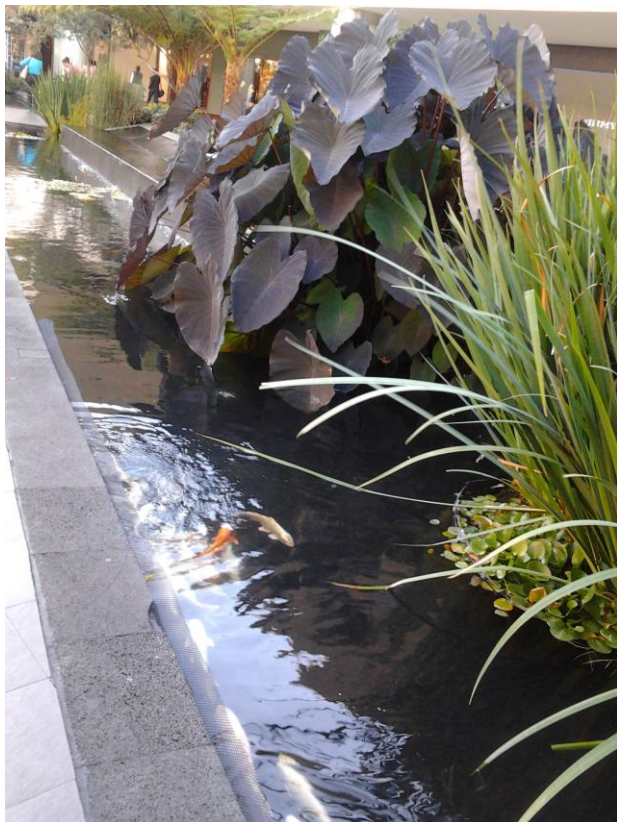
Vienu brīvdienu pavadām dabas parkā COLOMOS, kurš atrodas milzīgās pilsētas vidū.

Pirmās mūs sagaida atraktīvas vāveres, mazas, pelēkas un pelēkraibas, ar astēm kā gaisīgiem mežģīņu vādekļiem. Turpat var nopirkt riekstīņus to barošanai, arī zivju un pīļu barību.

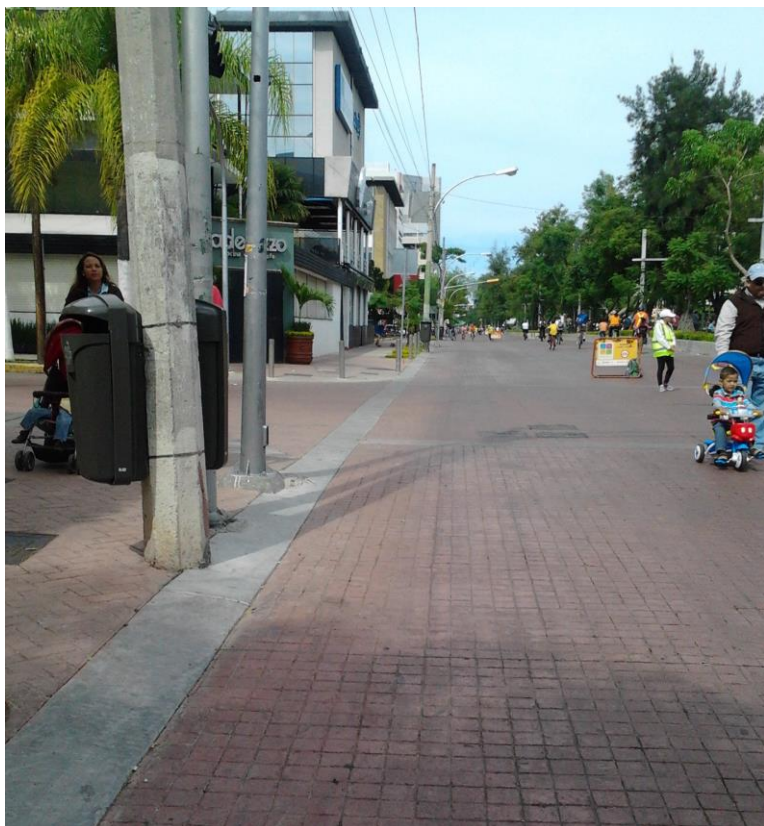
Lielas, dekoratīvas zivis peld tumšu baseinu kaskādēs, rotājušās visdažādākajās krāsās – oranžas, rozā, tumši lillā, melnas, baltas un sārtas ar dažādu krāsu raibumiem. Tādi nelieli baseini iekārtoti arī tirdzniecības centros, restorānos, kafejnīcās, vakarā izgaismoti, izskatās fantastiski!

Un tas ir bruņurupuču ģimenes personīgais baseiniņš kādā īsti meksikāniskā restorānā

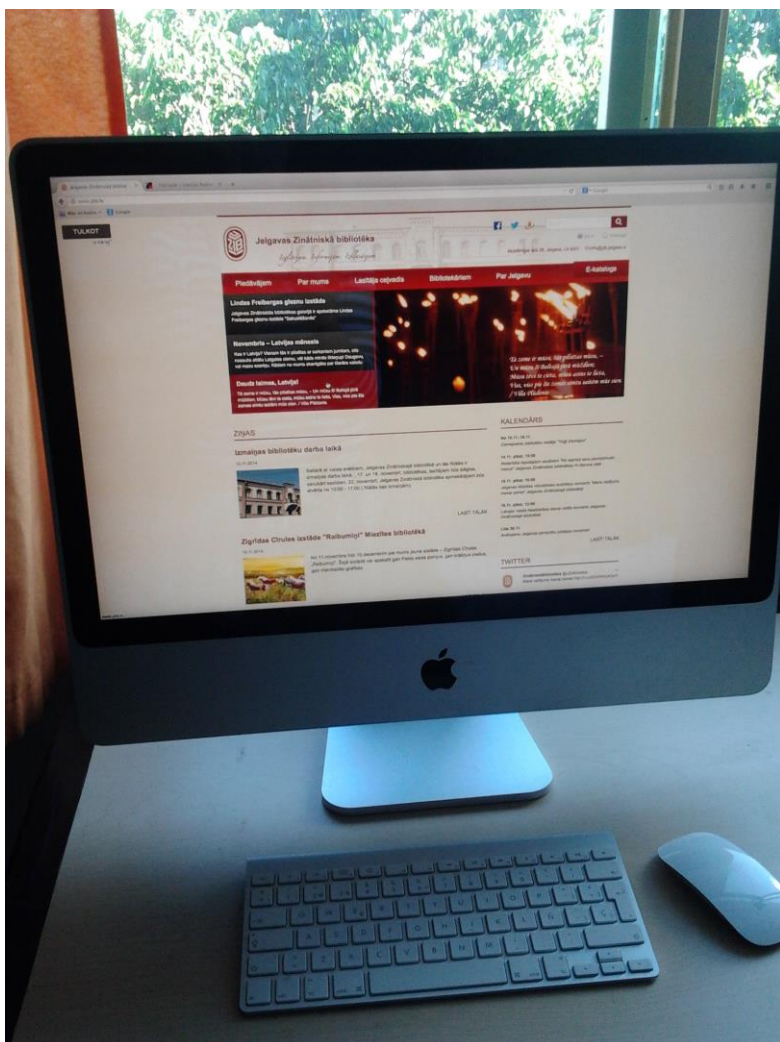
Šajā parkā un arī citur apstādījumos aug daudz lielu, priedēm līdzīgu koku ar garām garām mīkstām skujām, kas vietām noklāj pat to stumbrus.

Parkā ir speciāli iekārtoti laukumi fiziskām aktivitātēm, ar skrejceļiņiem, sporta laukumiem, ar trenāžieriem un bez, bet pašā pilsētā ieviesta veselīga tradīcija – brīvdienās līdz pulkstens diviem vairākas centrālās ielas auto satiksmei tiek slēgtas.

Cilvēki skrien, vingro, brauc ar velosipēdiem, jaunieši skrituļo, pastaigājas ģimenes ar bērniem.

Bet par pilsētas dzīvi, tuvējām piramīdām un varbūt vēl kādu tēmu – citu reizi.

Rakstīt tagad varu daudz, Migels
nodevis manā rīcībā milzīgu,
supermodernu datoru - visas
ierīces vienā korpusā, ap 3 cm
biezā ekrānā, tā izmērs 60 cm pa
diagonāli. Maza, eleganta bezvadu
klaviatūra un bezvadu pele. Jā, un
vēl ir pietiekoši brīva laika, tā parasti
pietrūkst īsajos ceļojumos.

2014.gada 19.novembris